

Иван Вазов

Кямиле

Под тез вежди черни, вити
мокри светяха очи
и из устни сладовити
звучен глас взе да ечи.

Тя запя печална, красна
и закърши чудно глас
и таз песен толко ясна
крыйше любов, гняв и страст.

Пей, Кямиле, мома смутена,
пей, турчанко, зарад мен.
Скланяй глава упоена,
стреляй поглед развълнен.

Пей, Кямиле, играй, лудувай!
Мятай коса по бял врат,
кърши снага и вълнувай
и опий ме с благодат!

В тия мигове крилати
с твойта прелест ме омай!
Възкреси мечти ми злати,
въведи ме в ваший рай!

И бащи си кат оставим
долу тук да се ядът,
там в блаженство да забравим
аз теглата, ти – срамът.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8410>]